

Laimingasis Mikas

Prieš daugelį metų gyveno berniukas Mikas. Jis labai norėjo tapti muzikantu, bet jo tėvai norėjo, kad Mikas taptų batsiuviu, nes visi vyrai šeimoje vertėsi šiuo amatu. Tėvai tik pamatę muzikos instrumentą Miko rankose pasodindavo sūnų siūti batų. Mikui labai nepatiko toks šeimos narių elgesys. „Muzika ir batai - du skirtingi dalykai!“ – manė berniukas.

Vienos dienos ankstų rytą tėvai išsiuntė sūnų į turgų. Grįždamas iš turgaus Mikas išsigando, nes prieš jį išdygo nepažįstamas žmogus. Aukštas, liesas, užsimaukšlinęs juodą skrybėlę, atrodė it iš mirusiųjų pasaulio atkeliavęs.

Nepažįstamasis pasisveikino ir liepė berniukui sekti paskui. Keistasis vyras nusivedė Miką į vieno garsaus muzikanto slėptuvę, kurioje gulėjo didžiulė gitara. „Sakoma, kad ši gitara stebuklinga,“ -tarė nepažįstamasis ir dingo. Mikui buvo įdomu, kas būtų, jeigu paliestų gitarą... Kažkas sprogtų? Gal kažkur dingtų jis pats?.. Mikas prilietė gitarą. Staiga užgeso šviesa, apgaubė tamsa. Berniukas išgirdo šnabždant - „Žiūrėk, dar vienas iš gyvųjų pasaulio“. Eidamas iš tamsos, tunelio gale išvydo du į žmones panašius padarus. „Kas jūs tokie?! - paklausė Mikas.“ „Mes šio pasaulio sargai...“ Praleistas pro sargybinius, Mikas perėjo tiltu ir pagalvojo, jog čia labai gražu, nes žvėrys skraido, namai spalvoti, ištapyti ornamentais. Bet vis dėlto Mikas norėjo namo. Kaip sakoma, visur gerai, bet namuose geriausia. „Kaip grįžti namo?“ – galvojo berniukas.

Šalimais pargriuvo senutė su sunkiais krepšiais. Atrodė, kad tuoj pravirks. Mikas padėjo senelei atsikelti, parnešė krepšius į jos namus. „Berniuk, kuo tu vardu?“ - paklausė. Sužinojusi savo pagalbininko vardą, pasiteiravo, kodėl toks liūdnas. „Na... mano šeima negali pakęsti muzikos, ir niekada nepasako kodėl...“ „Gal tavo šeima turėjo kokių skaudžių patirčių, susijusių su muzika, apie kurias tu nežinai? Įrodyk savo šeimai, kad muzika tau svarbi, ir niekas nesutrukdys tapti muzikantu.“ „Taip, bet kaip man grįžti namo?“ - verkdamas paklausė Mikas. „Štai, paimk, priglausk šį žiedlapį prie širdies ir grįši namo.“

Buvo vakaras, jo šeimos nariai ilsėjosi. Jis susikvietė visus namiškius ir pradėjo groti gitara, kurią parsinešė iš muzikanto slėptuvės. Iš pradžių tėvai labai supyko, bet išgirdę, kaip Mikas groja, koks laimingas paniręs į muzikos bangas, pagaliau suprato, jog sūnus netaps batsiuviu. Mikas išvydo tą pačią senelę, kuriai padėjo. Staiga suprato, kad senelė buvo tas pats aukštas, liesas, su juoda skrybėle žmogus.

Netikėtai pasigirdo tylus cyptelėjimas, paskui jau garsesnis ir... garsus čirškimas. Viskas dingo... Mikas atsikėlė iš lovos išjungti žadintuvą. „Nejaugi čia buvo tik sapnas?“ Nusiminęs berniukas norėjo įsistoti į šlepetes, bet... šalia jų gulėjo juoda skrybėlė.

Tik staiga išgirdo tėčio balsą: „Mikai, šiandien groji...“ Tėčio žodžiai buvo ne sapnas, o tikrovė. Mikas apsidžiaugė.

Galų gale tėvai Mikui paaiškino, kodėl jie taip nemėgo muzikos. „Matai, sūnau... Mudu su tavo mama nemėgome muzikos, nes mūsų tėvai augo kartu ir jie norėjo tapti garsiais muzikantais.“ -

tyliai prabilo tėtis. „Vieną dieną kilo didelis gaisras. Mes netekome namų, instrumentų, viskas buvo suniokota,” - tęsė mama. „Nuo to laiko mūsų tėvai nebejautė muzikos savo širdyje. Bet dabar mes supratome, kad nereikia nekęsti muzikos dėl to, kad nelaimė ištrinka šeimos narius ir negalima neleisti skleistis mylimo žmogaus svajonei.

Istorija apie Miko sapną, kuris virto tikrove buvo pasakojama kiekvienam šeimos nariui, perduodama iš kartos į kartą, nes keistasis žmogus, stebuklingoji senelė ir didžioji gitara padėjo Mikui tapti laimingu...